

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 177.

56de Møde.

Torsdagen den 1ste Mai.

(Fortf.)

Funder (fortsat): Dette vilde nu igjen have den Fordeel, at, naar det skete her, da vilde Discussionen om det Almindelige paa en naturlig Maade finde sin rette Begrænsning i sig selv; thi den, der gaaer ud paa at sjerne et Forslag, ham vil det ikke falde ind at indlade sig paa smaa Bemærkninger eller paa mindre vigtige Punkter; men han nødes netop til, naar han vil naae sit Maal, at holde sig til det Almindelige og Hovedprinciperne. Nu har det rigtignok ikke været Skik hidtil, at der har fundet nogen Discussion Sted under den indledende Behandling. Jeg troer, at Grunden hertil maa være den, at Stemningen i Thinget i Almindelighed har været saaledes, at der ikke var noget Spørgsmaal om, at Thinget jo nok vilde antage Forslaget til Behandling, og, om der end kan have været enkelte Medlemmer, som kunne have fundet, at det ikke fortjente at billiges i sine Hovedprinciper af Thinget, saa have de dog ikke havt nogen Anledning til at troe, at de kunde gjøre det gjældende hos Majoriteten af Thinget, og de have derfor saameget mere fundet sig henvisse til at udtale sig imod Forslaget i dets Almindelighed under den 1ste Behandling, hvor denne Discussion var anvist. Imidlertid har der dog været i det Mindste et enkelt Tilfælde, hvor en saadan Discussion har banet sig Vej allerede ved den indledende Behandling. Det var nemlig i Psalmebogsagen, hvor en æret Minister fremførte sine Betæneligheder imod, at dette Lovforslag blev fremmet, rigtignok nærmest hente de fra Betimeligheds-Hensyn; men han vilde vel ogsaa, hvis han havde havt Noget mod Forslagets Realitet at erindre, have været berettiget til at fremkomme med sine Betæneligheder i den Henseende, allerede under

den indledende Behandling. Saaledes mener jeg da, at dette er det naturlige Sted for Drøftningen af det Almindelige. Naar derimod denne Drøftning kommer frem under den 1ste Behandling, da mener jeg, at det er mindre naturligt. Thi en første Behandling kan jo ikke finde Sted, med mindre Thinget har vedtaget, at Lovforslaget skal fremmes, og med det Samme mener jeg, at Thinget har vedkendt sig Hovedprinciperne i Lovforslaget; thi ellers vil der i Almindelighed ikke have været nogen Anledning til at fremme det. Men saaledes forekommer det mig, at det i de fleste Tilfælde egentlig ikke kan være af nogen Interesse — i det Mindste ikke for Majoriteten, som har stemt for at fremme Lovforslaget — at faae Hovedprinciperne udviklede. Thi da disse Hovedprinciper ere Noget, man har billiget, idet man har besluttet, at Lovforslaget skal fremmes, saa mener jeg, at man har antaget, at dette i sit Væsentlige er et godt Lovforslag, som fortjener at tages under næriere Overveielse, og at man nu vil undersøge, hvilke Forandringer det muligt kan modtage i det Enkelte. Men saaledes er da Opmærksomheden bleven henledet fra det Almindelige til det Enkelte, og deraf synes mig ogsaa, det kommer, at ofte, naar Noget optræder for at tale under den 1ste Behandling, saa holder han sig paa et Standpunkt, som maaskee svæver paa Grænsen af det Tilladelige, og han stiller ofte hen til Noget, som maaskee ligger udenfor det Tilladelige, som til en forbuden Frugt, der ikke maa plukkes, men som dog undertiden bliver plukket, og heraf opstaaer der da Forvirring. Mig forekommer det, at, naar Sagen er kommen paa det Standpunkt, hvorpaa den staaer, naar den gaaer til 1ste Behandling, da er det ønskeligt, at den kan underkastes Discussion i det Enkelte, for at Medlemmerne kunne udværlere deres Meninger med hinanden over de enkelte Forandringer, de troe der kunne være at gjøre,